

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Άμαθις, ακούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μαθουρίνου, ἔφηρε ἱσχυρικῶς ἄνωγ καὶ ἔνωσε τὰ χέρια του σὲ στάσι προσευχῆς.

‘Ο Θεὸς ἔπλασε τὴ γυναῖκα γιὰ τὸν ἄνδρα! φώναξε δυνατὰ. Pro homine feminam facit!

— Πιὸς σοῦ τὰ ἔμαθε αὐτὰ, ἀδιάντροπε; ρώτησε ὁ Μαθουρίνος.

— Ὁ κ. Χαρμελαρίας...

— Θὰ τὸν συγχωρῶ!... Μὰ τὴν πίστι μου, πολὺ ὥραϊα λατινικὰ σὲ διδάσκει!... Καὶ τώρα, ἀδειασέ μας τὴ γωνιά. Πήγαινε νὰ βιάσῃς τὸ μάγειρο!...

— Τρέχω, σεβασμῶτατε! ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος, καὶ ἔβηνε ἀφαντός.

Ἄμῃσως τότε ὁ Ρογγήρος εἶπε στὸν ἐφημέριον:

— Μιλήστε μου ἀκόμη, πάτερ, γιὰ τὴ Λευκὴ!... Μιλήστε μου γι’ αὐτὴ!...

— Ἐ, λοιπόν, ἀγαπημένε μου παιδί, θὰ σὲ δεχθῆ σε λίγο με’ ἀνοχτὴ ἀγκυλιὰ. Ἄλλὰ ἐπειδὴ ἡ φρόνησις εἶνε ἡ μητέρα τῆς ἀσφαλείας, μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ μὴ μάθῃ ἀμέσως ἡ Λευκὴ τὴν ἀφῆξί σου.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;

— Γιὰ νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Αὐτὸς ὁ Ροβέρτος Κέρ εἶνε ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος!...

— Ὁ Ροβέρτος Κέρ; ἐπανέλαβε ξαφνιασμένος ὁ Ρογγήρος.

— Ναι, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ δὸν Μαθουρίνος, αὐτὸς ποὺ νομίζε κινδύος τὸν ἐναντὶ του μαοχῆσι Βάζα!...

— Καὶ ὀνομάζεται Ροβέρτος Κέρ; ξαναρώτησε με’ τὴν ἴδια ἐκπλήξι ὁ νέος.

— Ναι, ναι!... Μὰ γιατί σὲ ξαφνιάζει τὸ ὄνομα αὐτό;

— Τὸ ὄνομα αὐτό, φηθίσις με’ πολὺ σιγανὴ φωνὴ ὁ Ρογγήρος ποὺ εἶχε γίνε ξαφνὰ σκετατῆς, δὲν τὸ ἀκούω γιὰ πρώτη φορὰ. Κάποιος—πᾶνε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε—μὲ ὄρισε... ναι, τὸ θυμᾶμαι.

Ροβέρτος Κέρ!... Ροβέρτος Κέρ!... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο!... Εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρώλου, τοῦ ὁποῖου ἐπίσης δὲν ἔζησας τὸ πρόσωπο!...

‘Ο δὸν Μαθουρίνος, ἀκούγοντας τὸ νεαρὸ του φίλο νὰ σιγομυθοῖ αὐτὰ τὰ λόγια, τὸν ρώτησε με’ περιέργεια:

— Ἀγαπημένε μου παιδί, τί σοῦ συμβαίνει; Τί ἔχεις;

— Προσταθῶ, πάτερ μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ρογγήρος, συνηχομένως ἔξαφνα ἀπὸ τὴ βῆθι τοῦ ν, ἀνακαλέσω μιὰ ἀνάμνησι μου ἀπὸ τὸ κατώδι τοῦ χρόνου, μέσα στοῦ ὁποῖο βρισκεται θαμμένη!...

— Ἀνάμνησι σχετικὴ με’ τὸ Ροβέρτο Κέρ; ρώτησε ὁ ἐφημέριος.

— Μάλιστα, πάτερ μου!...

— Ἐ, εἶμαι βέβαιος πὸς θὰ τὴν ἀνακαλέσῃς... Καὶ τώρα ἄς συνεχίσουμε τὴ σὴνῆσιν μας... Λοιπὸν ποῦ εἶμαι;... Μοῦ φαίνεται πὸς σοῦ ἔλεγα ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἀρχιεὺς αὐτὸς Ροβέρτος Κέρ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος, δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῆ καθόλου ἐπὶ Λευκῆ, πρὶν ἐπιστρέψουμε ἐδῶ, σὲ λίγη ὥρα, ὁ λοχαγὸς Ρολάνδος κ’ ἐγώ!...

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ Ρολάνδος;

— Εἶνε, μολονότι δὲν τὸν ξέρεις, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτεροὺς σου φίλους καὶ εἶνε ἀκόμη διοικητῆς τοῦ πύργου τοῦ δουκός!... Θὰ κάνω μαζὺ του σήμερα ἕνα μικρὸ

ταξεῖδι, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀποτέλεσμα μπορεῖ ν’ ἀποβῆ πολὺ δέσφιο γιὰ τὸ Ροβέρτο Κέρ.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸ δώσει! φηθίσις ὁ Ρογγήρος ἀναστενάσσοντας. Ἄλλὰ δὲν εἶνε, πάτερ μου, σκληρὸ νὰ περιμένω ἀκόμη γιὰ νὰ δῶ τὴ Λευκὴ!;...

— Ἐπερίμενε τρία δλόκληρα χρόνια ὡς τώρα, παιδί μου!... Μπορεῖς λοιπὸν νὰ προσθέσῃς σ’ αὐτὰ καὶ λίγες ὥρες!...

Καὶ ὁ δὸν Μαθουρίνος, παίρνοντας στὸ χεῖρ του τὸ χεῖρ τοῦ νέου, τὸ ἔσφιξε μ’ ἐγκαρδιότητα καὶ τοῦ εἶπε με’ τόνον ἐπίσημο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀσηνήστος σ’ αὐτόν:

— Ἐλπίσε... Ἐλπίσε, φίλε μου!...

Ἐξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαθοῦ ἐφημερίου φωτισθῆκε ἀπὸ χαρὰ. Ἐνας ἀρχιμιάγειρος ἔμπαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸ περιπτερο, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τρεῖς παραμιάγειρους.

— Στὸ τραπέζι γογγύρα! φώναξε ὁ δὸν Μαθουρίνος. Προσβάλλουμε τὸ Θεὸ, ἀφήνοντας τὸ αἶμα μας νὰ κωφισθῇ!...

Καὶ ἀφοῦ στοργυλοκόλλησε μετὰ στὸ τραπέζι, ἄρχισε νὰ τρώῃ με’ ὄρεξι ἀπὸ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητὰ ποὺ τοὺς εἶχαν σεβόρει. Ὁ Ρογγήρος τοῦ κάκου προσπάθησε νὰ μιμηθῆ τὸ παραδειγματὸ. Ἄν καὶ δὲν εἶχε φάει, οὔτε εἶχε πρὶ τίποτε ἀπὸ τὸ παραμένο βράδυ, οὔτε πεινούσε, οὔτε διψοῦσε καθόλου.

Μὰ καὶ ὁ ἐφημέριος, λόγω τῆς σοβαρότητος τῆς περιστάσεως, δὲν ἔβηνε παρὰ μόνο!... τρία τέταρτα στὸ τραπέζι!

Ἐπειτα σηκώθηκε καί, ἀφοῦ ἔβαλε τὸ Ρογγήρο νὰ τοῦ ὑποσχεθῆ, ὅτι γιὰ κανένα λόγο δὲν θὰ ἔβηνε ἀπ’ τὸ περιπτερο πρὸς τὴν ἐπαύου του, βγήκε ἔξω καὶ τραβήξε πρὸς τοὺς σταίλους, ἐπὶ τὸν ἐπερίμενε τὸ ἀμάξι του.

Ὁ Ρολάνδος βρισκόταν ἤδη ἐκεῖ καὶ εἶχε βάλει νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν τὸν Γεζαβὸ. Ὁ Γεζαβὸ, ὅπως θὰ τὸ ἐμάντευμαν ὁ ἀναγνώστης μας, δὲν ἦταν παρὰ τὸ παιδί τῆς θουλιτικῆς Γεζαβέλλας, ἡ ὁποία εἶχε φοβῆσει πατὴρ, ἀφήνοντας στὸν κυριὸ τῆς ἀτεργικατῆ θλίψι κα!... τὸν διάδοχό τῆς!...

Ὁ Ρολάνδος καθάλλησε ἀμέσως τὸ ἄλογό του, ἐνὼ ὁ δὸν Μαθουρίνος ἔμπαινε μεσ’ στὸ ἀμάξι του, τὸ ὁποῖο ἐσερανε δύο ρωμαλεῖς φοραδές.

Κατὰ τῆς δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι, οἱ ταξιδιωτῆς μας σταθῆκαν μετὰ στὸ γνωμῶμα μὲσ’ ἐνάκι τῆς Ἑσκούνης. Ὁ Ρολάνδος ἔξελεψε ἀμέσως καὶ χρίστησε δυνατὰ τὴν πόρτα.

— Τί με’ θέλουν πάλι; ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα μιὰ ἀπότομη φωνή.

Συγχρόνως ἕνα παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος ἀνοίξε καὶ τὸ δασύτηγο πρόσωπο τοῦ Ἰακώβου Κρουσιλικου προβάλε μεσ’ ἀπ’ αὐτό.

— Μὰ τίς βροντῆς τοῦ Θεοῦ! θέλουμε νὰ πιθῆμε μέσα! τοῦ φώναξε ὁ Φερουλιλιὰ.

— Δὲν μπαίνουν ἐδῶ μέσα ξενοὶ! ἀπάντησε ὁ Κρουσιλικός.

— Πῶς εἶπες; μούγκρισε ὁ Ρολάνδος.

— Ἐκείνο ποὺ εἶπα. Τραβᾶτε τὸ δῶμά σας!

— Περιμένε, ἀρχεῖτε, καὶ θὰ δῆξ!

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Ρολάνδος κατάφερε ἐπὶν πόρτα με’ τὸν ἄμο του ἕνα χτύπημα τόσο δυνατὸ, ὥστε τὰ σανίδια τῆς ἔτριξαν. Δεύτερο σπρώξιμο, ὀχι λιγώτερο τρομερὸ, τὴν ἐγκράμισε δλόκληρη πρὸς τὰ μέσα, ορχοντάς τὴν ἀπάνω στὸ Κρουσιλικό (Ἄκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΝΕΙΡΕΜΜΕΝΟ ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

Θυμοῦμαι ἕνα ἡλιόγερμα μεσ’ στὰ πολλὰ ποὺ εἶδα, ὀνειρεμένο ἡλιόγερμα, χλωμό, χωρὶς ἐλπίδα. Γερμῆσι δίπλα μου ἐκεῖ θυμοῦμαι τὴν παρῆνα με’ τὰ χρυσὰ μαλλῆκια τῆς στούς ὤμουσ τῆς χυμένας,

με’ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια τῆς ἀναπαμμένα ἀγάθι ἐπὶν ἔρημιὰ τῆς θάλασσας καὶ σ’ οὐρανοῦ τὰ (κάλλη),

με’ τὸ μικρὸ τὸ στόμα τῆς ποὺ ὁ πόνος τὸ σρα- (λουσε,

με’ τ’ ἀσημένιο μέτωπο ποὺ ὁ ἀγέρας τὸ φιλοῦσε. Θυμοῦμαι, στὸ κεφάλι τῆς ὁ ἥλιος εἶχε θάνει λίγες στερνές ἀχιτίδες του, ἀμάραντο στεράνι.

Νύφη ὀνειροῦ ἀθάνατη κρυφὰ τὴν εἶχε νύσσει στὰ κόκκινα καὶ στὰ χρυσὰ ἢ μαγεμένη δόσι.

Κι’ ἐθάρρεφα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὸς φεύγει, πὸς (μ’ ἀφῆνε)

σάν ὤφη ὀνειροῦ σ’ ἀπειρο πὸς πάει ψηλα νὰ (μεινί!)

Κι’ ἔγειρα ἀνήμπορος ἐγὼ νὰ τῆς ζητήσω χάρι: Σάν δὲν μπορεῖ στὸ δρόμο τῆς κι’ ἔμένα νὰ με’ (παρη),

εὐθὺς ποὺ βρῆ τὸν οὐρανό, ἀπ’ τὰ δικά τῆς γελιη αἰώνιο γλυκοφιλήμα με’ τ’ ἀστρα νὰ μοῦ στελεῖ!...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ